

elhed, vil Afgangen ved en Tillægsbestemmelse senere let kunne luffes og Livrente fastsættes i alle Tilfælde; men indtil dette maatte vise sig i noget betænkeligt Omfang, bør Afgangen sikkert være aaben, eftersom Livrente udelukker Kapital, som dog ofte kan faa Betydning, medens Kapitalen altid kan anvendes til Livrente.

4. Arbejdsraadet. Det foreliggende Lovforslag er ingen Forsikringslov paa direkte Maade, og Udvalgets Ændringer ville ej heller gøre nogen Forandring heri. Men det er givet, at en Ansvarlighedslov af denne Udstrækning vil virke, som om den var en Forsikringslov, idet sikkert kun meget store Foretagender ville undlade, gennem Forsikring at udelukke Muligheden af større Udbetalinger efter Ulykkestilsælde. Naar Udvalgets Flertal ikke har bragt en tvungen Forsikring for Arbejdsgiverne i Forbindelse med Forslaget, men har indskrænket sig til at give Arbejderne en Fortrinnsret samt Afgang til at kunne erfare, om Forsikring er tegnet, Arbejdsraadet en Ret til at fordrø Sikkerhedsstillelse af Anlæg, hvis Arbejdere ikke ulykkesforsikres — Bestemmelser, som sigte til ad anden Vej at tilvejebringe den størst mulige Sikkerhed for Erstatningskravs Opfyldelse — ønsker det derfor at angive sine Grunde.

Efterhaanden som Spørgsmaalet om Arbejdernes Sikring efter Ulykkestilsælde kommer til Behandling i de Lande, hvor det endnu er uløst, gør den Opfattelse sig med stedse stigende Styrke gældende, at enhver Løsning, som blot aabner en Mulighed for, at Sverer for Forebyggelse af Ulykkestilsælde derved kunde slappes, maa betegnes som forfejlet og forkastelig. Nu er det imidlertid saa, at en forbausende Stigning i de alvorlige Ulykkestilsældes Antal i Tyskland og Østerrig siden Indførelsen af den tvungne Statsforsikring i vide Kredse har vakt Tvivl om, hvorvidt den i de nævnte Lande betraadte Vej har været den rigtige.

For den tyske Industri viser den officielle tyske Statistik, at der for hvert 100,000 forsikrede Personer (for Tiden ca. 5,200,000) forekom Ulykkestilsælde, hvis Virkninger strakte sig ud over 13 Uger, o: som

medførte Erstatningspligt: i 1886: 286; 1887: 414; 1888: 435; 1889: 471; 1890: 536; 1891: 555; 1892: 564; 1893: 603, altsaa i den Tid, Loven har virket, en Stigning af over 100 pCt. Lignende Erfaringer foreligge i Østerrig. De for Industriarbejdere i Tyskland i 1886 udbetalte Beløb androg Mark 1,711,700, men vare i 1893 voksede til over 28 Millioner Mark, og hvad Livrentesystemet betyder som aarligt voksende Byrde for Arbejdsgiverne, vil tydeligere kunne ses af følgende Tabel over udbetalte Erstatninger i den samlede tyske Ulykkesforsikring, altsaa inklusiv Landbrug m. m., som dog først fra Aaret 1889 har været i fuld Virksomhed. Der udbetaltes for Ulykkestilsælde i:

1886	Mark	1,917,231.
1887	—	5,932,930.
1888	—	9,681,447.
1889	—	14,464,303.
1890	—	20,315,320.
1891	—	26,426,377.
1892	—	32,340,178.
1893	—	38,163,770.
1894	—	44,294,942.

Systemets Virkninger — den stadig voksende Byrde — ville uafbrudt endnu vise sig i over 50 Aar, indtil Antallet af afdøde Pensionister opvejer Antallet af ny tilkommende. Administrationsudgifterne ved den tyske Ulykkesforsikring androg derhos i 1893 ca. Mark 8,500,000.

Det synes paa Forhaand indlysende, at hvis en Lovgivning til Fordel for forulykkede Arbejdere samtidigt skal virke hen til Forebyggelse af Ulykkestilsælde, saa vilde just et Forbud imod at afgive Ansvar til et Forsikringselskab, — som engelske Arbejdere have forlangt — altsaa det modsatte af Forsikringsvang, være virksomt, da den økonomiske Interesse i, at Ulykkestilsælde blive undgaede, da er meget stor. Et saadant Forbud kan imidlertid af Hensyn baade til de erstatningsberettigede og til de forpligtede Virksomheder slet ikke tilraades, kun maa der paa ingen Maade lægges de store Foretagenders Hindringer i Vejen for selv at overtage deres Risiko ifølge Loven. Men ogsaa ved Forsikring hos frivilligt dannede